

Sygn. akt II Ka 583/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sąd. Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach Lidii Bem

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r.

sprawy **skazanego K. K.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 czerwca 2016 r. sygn. akt II K 188/16

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Prawniczej radcy prawnego A. B. w S. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 583/16

UZASADNIENIE

K. K. został skazany prawomocnym:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 02 lutego 2007r. w sprawie **II K 9/07**, za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 07 czerwca 2006r., na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, na podstawie art. 72 § 1 pkt 6 kk zobowiązano oskarżonego do poddania się leczeniu odwykowemu w okresie próby, na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 pkt 1 kk orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz Stowarzyszenia Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolidacjach Drogowych „Alter Ego” z siedzibą w W. kwoty 100 zł tytułem świadczenia pieniężnego z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia –

przy czym kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie podlega wykonaniu, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został wykonany;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 czerwca 2012r. w sprawie **VII K 219/12** za czyn z art. 245 kk popełniony w dniu 13 kwietnia 2010r., na podstawie art. 245 kk wymierzono oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2016r., w sprawie II 2 Ko 4145/15 zarządzono skazanemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 21 czerwca 2016r. na podstawie art. 71 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skrócono zarządzoną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności o okres 100 dni;

3. wyrokiem z Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 września 2012r. w sprawie **VII K 703/10** za czyny z pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6 z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w dniach od 21 do 23 lutego 2010r., od 23 do 24 lutego 2010r., od 1 do 2 marca 2010r., od 2-3 marca 2010r. i od 4 do 7 kwietnia 2010r. na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczono mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 kwietnia 2010r. do dnia 13 maja 2010r.;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 26 marca 2014r. w sprawie **VII K 912/13** za czyn z art. 178a § 4 kk popełniony w dniu 4 listopada 2013r., na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 złotych każda, na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat, postanowieniem z dnia 17 marca 2016r. w sprawie II 2 Ko 4143/15 zarządzono skazanemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 71 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skrócono zarządzoną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności o okres 60 dni;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 listopada 2015r. w sprawie **VII K 510/15** za czyn z art. 178a § 4 kk popełniony w dniu 07 lipca 2015r., na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem łącznym z dnia 22 czerwca 2016r.:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk, art. 89 § 1a kk, art. 89 § 1b kk i art. 569 § 1 kk połączył orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach: w sprawie VII K 219/12, VII K 703/10, VII K 912/13 i VII K 510/15 kary pozbawienia wolności i orzekł wobec skazanego K. K. karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk i art. 88 kk i art. 569 § 1 kpk orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawach VII K 912/13 i VII K 510/15 jednostkowe środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i orzekł wobec skazanego K. K. łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

3. w pozostałej części połączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

4. na podstawie art. 572 kpk postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych w sprawie II K 9/07 Sądu Rejonowego w Siedlcach – umorzył;

5. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie VII K 703/10 w okresie od 13 kwietnia 2010r. do dnia 13 maja 2010r., w sprawie VII K 510/15 od dnia 30 marca 2016r. do dnia 22 czerwca 2016r. oraz okres skróconej kary pozbawienia wolności: w sprawie VII K 912/13 o 60 dni oraz w sprawie VII K 219/12 o 100 dni;

6. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Prawniczej w S. radcy prawnego A. B. kwotę 147,60 zł wraz z podatkiem VAT stanowiącym kwotę 27,60 zł tytułem zwrotu kosztów za nieopłaconą obronę z urzędu sprawowaną przez radcę prawnego A. B.;

7. zwolnił skazanego z kosztów postępowania, przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i w tym zakresie wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 kk, art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 89 § 1b kk poprzez rażącą niewspółmierność wymiaru orzeczonej kary łącznej oraz naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 424 § 2 kpk poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności mających wpływ na wysokość kary łącznej pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podniesienia wymaga, iż Sąd Rejonowy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy dokonał prawidłowej oceny w zakresie warunków formalnych koniecznych do wydania wyroku łącznego w oparciu o art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 569 § 1 kpk, słusznie wskazując, iż na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396), w odniesieniu do osoby skazanego winy być stosowane przepisy w brzmieniu po nowelizacji jaka nastąpiła z dniem 01 lipca 2015r. Tym samym, prawidłowo orzekł o połączeniu kar za przestępstwa, za które K. K. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawach o sygn. akt VII K 219/12, VII K 703/10, VII K 912/13 i VII K 510/15. Sąd I instancji nie dopuścił się także błędu w zakresie, w jakim stwierdził brak przesłanek formalnych do połączenia ostatniego z wyroków zapadłych wobec skazanego, a mianowicie w sprawie II K 9/07.

Kwestią problematyczną natomiast, w świetle treści zarzutów apelacji obrońcy skazanego, jest kwestia wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym, co do której Sąd Odwoławczy podzielił w całej rozciągłości stanowisko Sądu I instancji. Obrońca skazanego w swojej apelacji powołuje się na rażącą niewspółmierność wymiaru orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż z rażącą niewspółmiernością kary, o jakiej stanowi art. 438 pkt 4 kpk, mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, w rozważanym przypadku kary łącznej, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja pomiędzy sumą kar zasadniczych, wymierzonych w poszczególnych wyrokach podlegających łączeniu, a dolegliwością jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania sądowych reguł kształtowania kary łącznej. Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostża kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie

bije w oczy, oślepia (wyrok SA w Krakowie z 02.06.2016r., II Aka 70/16, LEX nr 2079199). Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż kara łączna orzeczona w zaskarżonym wyroku tego kryterium nie spełnia.

W przedmiotowej sprawie połączeniu podlegały bezwzględne kary pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do skazanego w trzech sprawach: VII K 219/12 – w wymiarze 10 miesięcy, VII K 912/13 - w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz VII K 510/15 – w wymiarze 5 miesięcy. Sąd Rejonowy nadto połączył węzłem kary łącznej z wyżej wskazanymi karami bezwzględnymi pozbawienia wolności karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która nie została zarządzona do wykonania w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, która w myśl art. 89 § 1b kk, uległa przekształceniu w karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc zaś pod uwagę wymiar najniższej z kar jednostkowych podlegających połączeniu węzłem kary łącznej, tj. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w niniejszym wypadku nie istniała możliwość zastosowania art. 89 kk.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrońca skazanego pozostaje w błędzie twierdząc, iż Sąd I instancji nie uwzględnił w odpowiednim stopniu związku przedmiotowego kar wymierzonych skazanemu w sprawach VII K 510/15 i VII K 912/13, gdzie został skazany za tożsame przestępstwa z art. 178a § 4 kk, bowiem Sąd Rejonowy bezsprzecznie odniósł się do tej okoliczności, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nadto w tym względzie nie sposób podzielić ferowanej przez skarżącego tezy, iż ta tożsamość czynów popełnionych przez skazanego premiować powinna zastosowaniem w przypadku orzeczonych za nie kar zasadą pełnej absorpcji.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż stosowanie przez Sąd procedujący w przedmiocie wyroku łącznego zasady absorpcji, czy też kumulacji jest uzależnione od istniejącego zbiegu między poszczególnymi czynami wchodzącymi w skład zbiegu realnego związku podmiotowo-przedmiotowego. Innymi słowy im ów związek jest ściślejszy, tym Sąd powinien odwoływać się do zasady absorpcji, natomiast im więzi te są luźniejsze, tym bardziej winien kształtować wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę kumulacji. Sąd Rejonowy uzasadniając w pisemnych motywach wyroku wymiar kary łącznej wyczerpująco odniósł się do tego związku, uwypuklając w tym zakresie niewielki związek przedmiotowy między poszczególnymi czynami K. K., wskazując przy tym na różnorodność rodzajową poszczególnych przestępstw popełnionych przez skazanego i ich związki czasowe. Skazany bowiem w 5-cio letnim okresie popełnił czyny zabronione godzące w różne dobra prawne: w tym w bezpieczeństwo w komunikacji, cudze mienie i wymiar sprawiedliwości. Kierował się przy tym różnorodną motywacją i różne były sposoby jego działania. Sąd Odwoławczy w tym zakresie w pełni podzielił tok rozumowania i stanowisko Sądu Rejonowego, nie dopatrując się w nim jakichkolwiek uchybień.

Podkreślić także należy, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej nade wszystko winien mieć wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej, odzwierciedleniem czego pozostaje wprowadzenie przez ustawodawcę z dniem 01 lipca 2015r. do Kodeksu Karnego przepisu art. 85a kk, w którym określono osobne w stosunku do art. 53 kk i art. 54 kk, dyrektywy wymiaru kary łącznej. Jak wskazuje się w piśmiennictwie wiodącą jest dyrektywa prewencji indywidualnej (Jarosław Majewski, Komentarz do art. 85a Kodeksu karnego, [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX nr 10233). Na pierwszym planie Sąd winien zatem uwzględnić cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skonkretyzowanego skazanego.

W odniesieniu do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić także należy, iż Sąd Rejonowy przy wymiarze kary łącznej orzeczonej w stosunku do K. K. w dostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności przemawiające na jego korzyść w postaci postawy i zachowania skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, wskazujące, iż cele kary zostały już w stosunku do niego częściowo osiągnięte. Skazany bowiem wykazuje się przeciętną postawą, przestrzegając porządku i dyscypliny jednostki penitencjarnej. Jego postawa wobec przełożonych pozostaje regulaminowa, a w gronie współosadzonych nie posiada jakichkolwiek konfliktów. Skazany nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowego oddziaływania, jednakże wyraził chęć do odbycia terapii dla uzależnionych. Wyraża umiarkowanie krytyczny stosunek do popełnionych czynów.

Dlatego też w odniesieniu do powyższych okoliczności, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie wobec skazanego nie zastosował zasady pełnej absorpcji. Przeciwno takiemu rozstrzygnięciu przemawia przede wszystkim

charakterystyka skazanego, jego wielokrotna karalność sądowa, jak również omówiona powyżej okoliczność w postaci braku tak ścisłego powiązania podmiotowo-przedmiotowego przestępstw przypisanych mu w poszczególnych wyrokach podlegających łączeniu, właściwego dla zastosowania zasady absorpcji. Wskazać w tym miejscu należy, iż brak ścisłego związku czasowego i podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami przemawia przeciwko stosowaniu zasady pełnej absorpcji przy określaniu wymiaru kary łącznej (post. SN z 09.01. 2013r., sygn. III KK 346/12, LEX nr 1277751; wyrok SN z 09.09.1976r., sygn. II KR 224/76, LEX nr 21724). Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy - przesłankę prognostyczną, jaką jest popelnienie kilku przestępstw (wyrok SA w Warszawie z 12.07.2000r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5, Prok. i Pr.-wkł. 2001/2/21, LEX nr 45323). Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej danej osoby w okresie objętym prawomocnymi skazaniami. Ma zlikwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym, wynikłą z kilku skazań wprowadzonych jednocześnie do wykonania. Nie jest to jednak sposób na premiowanie sprawcy większej ilości przestępstw i w ten sposób instytucja kary łącznej nie powinna być postrzegana przez samych skazanych i społeczeństwo. W kontekście przytoczonych wyżej judykatów, stwierdzenia wymaga także, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępowania od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popelniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności w stosunku do innych, penalizowanych przez Kodeks Karny, a prawomocnie osądzonych zachowań skazanego.

Za chybiony uznać także należy zarzut apelującego dotyczący kwestii połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ze sprawy II K 703/10, jako rozwiązanie ewidentnie dla skazanego niekorzystne. Wprawdzie skarżący wskazuje, iż kara w sprawie VII K 703/10 nie jest karą bezwzględną pozbawienia wolności, a karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która nie została zarządzona do wykonania, jednakże skoro ustawodawca przewidział możliwość połączenia węzłem kary łącznej karą bezwzględną karą pozbawienia wolności z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd I instancji widząc taką możliwość na gruncie niniejszego postępowania z możliwości takiej skorzystał w oparciu o art. 89 § 1a i 1b kk. Kara ta spełnia bowiem warunek w postaci „podlegania wykonaniu”, które w tym przypadku jest co prawda jedynie prawdopodobne, nie zaś pewne, jednakże przyjęcie, iż w przypadku pozytywnego przejścia okresu próby kara ta mogłaby być w ogóle nie zarządzona do wykonania, byłoby zbyt daleko idące i sprzeczne z przyjętą w tym zakresie przez ustawodawcę niezbytnością wprowadzenia w/w przepisów. Skoro zatem w judykaturze jako obowiązujące przyjęte zostało stanowisko, iż wyrok łączny nie musi w każdym wypadku poprawiać sytuacji skazanego, twierdzenia skarżącego odnośnie objęcia węzłem kary łącznej także kary orzeczonej w sprawie II K 703/10 w kształcie określonym przepisem art. 89 § 1 b kk, są chybione, a rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie nie zawiera żadnych wad.

Na koniec już tylko podniesienia wymaga, iż dolną granicą kary łącznej w tej sprawie była najsurowsza z kar jednostkowych podlegających łączeniu – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś górną - suma wszystkich w/w kar, tj. 3 lata i 6 miesięcy. Postulowane przez apelującego orzeczenie o karze łącznej w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, stanowiące rozwiązanie zbliżone do zasady pełnej absorpcji, gdzie najsurowsza jednostkowa kara (1 roku i 6 miesięcy) niejako niemal „pochlania” pozostałe kary podlegające łączeniu, oznaczałaby w istocie bezpodstawne, quasi darowanie skazanemu ich odbycia. Rozstrzygnięcie tej treści kłóciłoby się tym samym z celami kary i przepisem art. 85a kk.

Reasumując, Sąd Odwoławczy nie dopatrył się konieczności jakiegokolwiek ingerencji w pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze wymierzonej K. K..

W tym stanie rzeczy, podzielać zasadność wyroku Sądu Rejonowego i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywiezionej apelacji, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1805), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. B. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony skazanego K. K. w postępowaniu apelacyjnym.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za II instancję, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.